

[Indenrigsministeren]

Derfor vil jeg godt helt uhøjtideligt sige, at vi skal passe på, at dette her ikke ender med at blive en strid om kejserens skæg, hvis vi i virkeligheden er fuldstændig enige om, at der er en naturlig arbejdsdeling mellem det lille nævn og det store nævn.

Derved vil koordinationsudvalget, sådan som det er beskrevet i bemærkningerne, jo også fortsat komme til at spille en stor rolle, og selve visiteringen af sagerne kan vi også drøfte videre i udvalget. Jeg tror ikke, at der, når det kommer til stykket og vi får diskuteret det grundigt med hinanden, behøver at være bare én millimeters uenighed tilbage mellem SF og regeringen på dette punkt.

Jeg vil godt slutte med at tage en bemærkning op, som fru Birthe Rønn Hornbech kom med – man kan jo godt tale til referatet, man behøver ikke at tale til en tilstedeværende person – og det var, at det var meget vigtigt, at der hos befolkningen er en tro på, at det nu også går ordentligt til under asylsagsbehandlingen.

Det er jeg et hundrede procent enig i, og det, at det går ordentligt til, betyder først og fremmest, at der ikke er en unødigt langvarig sagsbehandling, og det siger jeg ikke blot fra det danske samfunds synspunkt, men også på baggrund af et menneskeligt hensyn til asylansøgerne, for sagen er jo, at noget af det mest belastende, man overhovedet kan blive udsat for, er at skulle slalome sig igennem systemet på den måde, at man først i en måned er fuld af håb, fordi advokaten har sagt, at den sag skal han nok få igennem, og der så går endnu nogle måneder med afslag, skuffelse og frustrationer, hvorefter man indanker sagen med påfølgende nyt håb og ny skuffelse – hele denne dybt, dybt opslidende måde at gribe sagsbehandlingen an på!

Derfor ser jeg også i meget høj grad dette som en forbedring for asylansøgerne, en forbedring på den måde, at der gerne skulle være færre tilfælde af det, som vi desværre har set temmelig meget af i de seneste år, nemlig at initiativrige, raske mennesker, der måske har rejst den halve verden rundt for at søge asyl i Danmark, så tre eller måske fire år efter rejser herfra dybt nedbrudte og uden de ressourcer i sig, som gjorde, at de overhovedet begav sig ud på en sådan ekspedition, som det at søge asyl i et fremmed land nu engang er.

Men tak for en god behandling af lovforslaget! Der har ikke været ret mange store indvendinger, synes jeg; men vi kan naturligvis også fortsætte konversationen om svenskere og amerikanere, og hvad der ellers kan være tale om, hvis man fortsat synes, det er morskabsbringende.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg tager ikke ordet for at forlænge debatten meget og slet ikke for at genere ministeren, men jeg mener, at vi er nødt til at have en diskussion om de vejledende momenter:

Et af de allersorteste kapitler i dansk historie var, da man i 1938, 1939 og 1940 faktisk sendte tyske jøder tilbage til Tyskland, fordi man ikke acceptere antisemitisme i Tyskland som et grundlag for at være flygtning i Danmark; Tyskland var jo sikkert for det store flertal af tyskere. Det var også korrekt, men der var altså et mindretal, hvoraf der var ganske mange, der ikke kom levende ud af det.

Og det, jeg bare gerne vil være med til at forebygge, er, at det med de vejledende bestemmelser, f.eks. i forbindelse med et Rusland med en Vladimir Sjirinovskij i front og en voldsom nationalistisk stigning, der kan føre til – og faktisk fører til – klapjagt på minoriteter, f.eks. jøderne, ikke kommer til at betyde, at vi nu bider os så meget fast i det, at den store gruppe af russere vil være sikre dér, at det medfører, at vi generelt lukker grænsen for russere.

Det er derfor, jeg beder om, at vi får den diskussion, for jeg synes, det er lidt farligt bare at sige, at ifølge de vejledende momenter er det land godt nok, når vi ved, at der er en nationalisme undervejs.

Det var såmænd bare det, jeg ville bede ministeren om at tænke lidt over.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det ligger jo i selve begrebet vejledende momenter, at det ikke er noget, der er uflytteligt, og der ligger vel netop den opmærksomhed rettet mod ændringer i det pågældende land, som hr. Peter Duetoft efterlyser; så jeg tror slet ikke, at der er nogen uenighed os imellem.

Dernæst vil jeg over for fru Dorte Bennedsen bekræfte – jeg glemte det desværre før, og det beklager jeg – at de kortere sagsbehand-